

Sygn. akt II UK 512/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku A. R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w E.
z udziałem zainteresowanych: B. C., E. Ł., A. K., Wojewódzkiego Szpitala
Zespolonego w E.
o składkę zdrowotną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 czerwca 2012 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ;**
- 2. zasądza od A. R. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w E. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów pełnomocnika organu rentowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2012 r., sygn. akt III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) – w sprawie A. R. z udziałem zainteresowanych: B. C., E. Ł., A. K., Wojewódzkiego Szpitala Zespolonego w E. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w E. o składkę zdrowotną – oddalił apelację A. R. od wyroków Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w E. z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawach: sygn. akt: IV U (...), IV U (...), IV U (...), którymi

oddalono odwołania A. R. od decyzji organu rentowego z dnia 7 czerwca 2011 r., znak: (...); z dnia 8 czerwca 2011 r., znak: (...); z dnia 8 czerwca 2011 r., znak: (...).

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego odwołująca się zaskarżyła skargą kasacyjną zarzucając: „1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, w szczególności zdanie ostatnie tego przepisu, czy ma on zastosowanie do umów zawartych przez wnioskodawczynię o świadczenie usług medycznych Wojewódzkiemu Szpitalowi Zespolonemu w E. oraz zawartych z osobami fizycznymi o świadczenie usług medycznych na jej rzecz, przez przyjęcie przez Sąd, że świadczenie usług na rzecz wnioskodawczynie przez wymienione osoby fizyczne stwarza obowiązek odprowadzenia składek na ubezpieczenia społeczne przez pracodawcę tych osób na zasadach ogólnych; 2. naruszenie przepisów postępowania wskutek oddalenia wniosku wnioskodawczynie o zwrócenie się z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego, czy przepis art. 8a ust. 2a ustawy systemowej dotyczący zdania ostatniego tego przepisu jest zgodny z Konstytucją RP, bowiem rozstrzygnięcie tego zagadnienia miałoby wpływ na rozstrzygnięcie sprawy zawisłej przed sądem”.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) wskazano na potrzebę „wyjaśnienia korelacji przepisu art. 8 ust. 2a do zapisów przepisu art. 9 ust. 1 i 2” ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o: - wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie - o oddalenie skargi kasacyjnej; w obydwu przypadkach organ rentowy wniósł o zasądzenie od skarżącej na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego - zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym

wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego skarżący – opierając wniosek o przyjęcie jego skargi do rozpoznania na przyczynie przyjęcia skargi określonej w przepisie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. – powinien określić, które przepisy wymagają wykładni, ale także wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Konieczne jest opisanie tych wątpliwości, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07 – OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Jeżeli zaś skarżący powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie sądowym, to zobowiązany jest przytoczyć te rozbieżne orzeczenia Sądów, przy czym musi wykazać, że występująca w nich rozbieżność ma swoje źródło w różnej wykładni przepisu albo wykazać, że wykładnia dokonana przez Sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2008 r., II CSK 21/08 - LEX nr 794605). Ponadto, ze względu na publiczne cele jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r., III SK 15/12 - LEX nr 1228636 oraz z dnia 19 października 2012 r., III SK 13/12 - LEX nr 1228618).

Autor rozpatrywanej skargi kasacyjnej uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ograniczył tylko do twierdzenia o potrzebie „wyjaśnienia korelacji przepisu art. 8 ust. 2a do zapisów przepisu art. 9 ust. 1 i 2”

ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Tak ujęte - jak to wyżej przedstawiono - uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o wykazaniu przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Razi ogólnikowość przedstawionej kwestii; brakuje przedstawienia w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odpowiedniej juretrycznej argumentacji, którą autor skargi wykazałby, że rzeczywiście występuje potrzeba wykładni wskazanych w uzasadnieniu wniosku przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Wypada przypomnieć, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) podlegają rozpoznaniu na etapie „przedsądu”, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Sąd Najwyższy w ramach „przedsądu” bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328).

Niezależnie od powyższej wadliwości uzasadnienia wniosku o przyjęcie rozpatrywanej skargi kasacyjnej do rozpoznania podkreślić trzeba, że kwestiami dotyczącymi analiz interpretacyjnych przepisów art. 8 ust. 2 a oraz art. 9 ust. 1 i ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych zajmował się Sąd Najwyższy w sprawie analogicznej jak niniejsza; i wyrokiem z dnia 6 lutego 2014 r., II UK 279/13, dotychczas niepublikowanym, oddalił skargę kasacyjną A. R. od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 26 czerwca 2012 r., wydanego w sprawie III AUa 653/12.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego ma swoją podstawę w art. 98 k.p.c. w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2013 r., poz. 490).

